

КАРЛ МАЙ ХАМАИЛЪТ

Превод от немски: Любомир Спасов, 1997

chitanka.info

ХАМАИЛЪТ^[0]

Между Бир Асуд и Аин Тайиб кръжеше високо горе във въздуха един от онези соколи сакр, които бедуините обичат да дресират за лов.

За неговите остри очи не бе трудно да различат две колони ездачи, които на разстояние може би час една от друга се стремяха сякаш към една и съща цел.

Движещото се в източната страна на югозапад шествие трябва да бе кафила, търговски керван. Той се състоеше от двайсетина товарни камили и десет хеджахи. Осем ездачи бяха въоръжени по ориенталски и двама по европейски. Освен кремъклийките с тънка ложка първите носеха още копия, чиито широки, остри стоманени наконечници блестяха на светлината на залязващото слънце. Шейх ел Джемали, водачът, беше най-тъмният и имаше почти негроидни, в никой случай будещи доверие черти на лицето. Другите двама човек би могъл да сметне за европейци и ако не бяха такива, то сигурно произхождаха от Гхарб, една от североафриканските крайбрежни страни.

Соколът нададе високо горе във въздуха силен, пронизителен крясък. Когато водачът го долови, по неподвижните му досега страни плъзна доволна усмивка.

— Кабир (водач), чу ли птицата? — подвикна му един от двамата.

— Н'ам, сихди (Да, господарю) — отговори той.

— Ако соколът беше питомен, наблизо щеше да има хора. Аз го считам за див.

— Хехк (Така е) — отвърна водачът късо и по изпъкналите му устни потрепна злорадство.

— Кога ще стигнем мястото за почивка?

— 'ан кхарихб (Скоро).

— И сигурни ли ще бъдем там?

— Слон биламахи. (Като в скута на Аллах.)

Движещото се в западната страна по същата посока шествие сигурно беше кафила ет таинара, летящ керван. Той се състоеше от четиринадесет добре въоръжени мургави мъже, възседнали чудесни ездитни камили. Една от тях бе скъпоценна бишарихи-хеджихи. Ездачът ѝ, види се, беше предводителят. Той беше отметнал назад качулката на белия си хаик. И той като придружителите си беше тедету от племето кра-ан, но неговата къса, вълниста коса показваше, че във вените му тече негърска кръв — обстоятелство, от което никой сред тиббу^[1] не се срамува.

Той също чу крясъка на сокола.

— Икх, икх! — извика и при тази заповед спря своята хеджихи.

Другите се събраха около него.

— Хамдулиллах! (Слава на Аллах!) — рече той. — Нел Асвад ги води в ръцете ни. Успял е да ги измами. Ако сега се насочим право на изток, ще достигнем тяхната дарб^[2] и ще можем да я прочетем. Ще повикам сакр.

Пъхна пръст в уста и извири пронизително. Въпреки голямото разстояние соколът го чу и след броени мигове се виеше над ездачите.

— Та'ахл! (Ела тук!) — повели ездачът.

Птицата послушно кацна на високия връх на седлото, беше закопчана там с верижка и ѝ бе поставена кожена качулка.

После ездачите извиха под прав ъгъл от досегашното направление и се насочиха бавно на изток. Водачът оглавяваше шествието.

След като бяха яздили приблизително половин час, той спря, посочи към далечината и каза само една дума:

— Хунахк! (Там!)

В посоката, която показва, проблясваха остриета на копия. Четиринадесетимата се изтеглиха предпазливо зад пясъчните дюни, спряха там и едва след време продължиха ездата. Скоро достигнаха следата на другия керван. Предводителят накара животното си да коленичи и слезе да прегледа дирята.

— Трийсет хававихи^[3] — оповести. — Те са тези, които преследваме. При Бир Фетна Аллах ще ги даде в ръцете ни, а после ще разделим плячката и ще станем по-богати от когато и да било. Нека

сега яздим полека подире им, та Ел Асвад да не се налага дълго да ни търси!

Беше ясно. Четиринадесетимата ездаци представляваха гум, разбойнически керван, а Ел Асвад, водачът на търговския керван, беше техен съюзник. Той искаше да предаде онези, които му се бяха доверили, в ръцете на пустинните разбойници. Само с тази цел се бе наел при нищо неподозиращите пътници за кабир. Обстоятелството, че разбойниците говореха арабски, а не своето наречие тедагд, бе признак, че те имаха навика да предприемат злоещите си походи далеч извън границите на своето племе.

Докато следваха дирите, слънцето достигна края на небосклона, но на ездачите и през ум не мина да спрат и изрекат Вечерната молитва. Стъмни се много бързо. Южния кръст изгря и ездата продължи под знака на звездите, докато камилите от само себе си ускориha крачки. Това бе знак, че водата на оазиса е наблизо. Предводителят даде заповед за спиране. Хората му слязоха и се разположиха на пясъка. Така чакаха в продължение на няколко часа, докато съвсем наблизо се чу тихият лай на феннек, малка пустинна лисица. Предводителят отговори и скоро от тъмнината изплува кабирът на втория керван. Онзи го посрещна с думите:

— От една седмица не съм долавял гласа ти, макар да бяхме постоянно в твоя близост. Днес стигнахме при Бир ел Амват^[4], при който вече мнозина сме карали да пият смъртта. Сега най-сетне ще узнаем кои са господарите на твоя кафила.

— Те са двама богати туггар^[5] от Тарабулос ел Гхарб^[6], които искат да откарат в Борну оръжия, коприна и други скъпи неща. Придружават ги седем бени риах. Тях не е необходимо да убиваме, понеже няма да се бранят. От Темиса ги поведох през Вау право в пустинята и ти пратих хабер в дуара^[7]. Сега спят при Бир Фетна^[8] и аз ще ви отведа при тях.

— Какви имена носят?

— Единият се нарича само Абу ел Хамаил, защото носи два Корана на врата си, а другият се казва Халеф бен Джубар.

— Два хамаила? Значи той е бил два пъти в града на Пророка и е някой много благочестив мъж. Но днес ще трябва да умре, понеже ние се нуждаем от неговите неща. Аллах ще му даде вечен живот, а аз ще му посветя един ихрам^[9], когато самият отида в Мека. Моят баща

също е бил два пъти там. Той имаше два хамаила. Единият подари на мъжа, който му спаси живота, когато туарег-кел-тиналкухм поискали да го убият. Аллах да му се отблагодари със Седмото небе. Сега се пригответе, мъже! Ел Асвад ще ни води.

Мъжете не веднъж и дважд бяха провеждали нападение. Те знаеха какво трябва да правят. Освободиха се от своите бели хаици, чийто светлеещ цвят бе затруднил промъкването, и оставиха също огнестрелните си оръжия. Взеха само широките, остри, подобни на кама секакихи. Сетне последваха крачещия напред съюзник към близкия оазис.

Мястото около кладенеца бе засенчено от шубрак египетска акация и оттам името Бир Фетна. Пътниците си бяха построили от носените от камилите пакети нещо като оградащ вал, във вътрешността на който спяха. Подхранваният от камилски тор огън беше почти пред угасване. След напрегнатата езда всичките спяха здраво. Дори стражът, клечащ в един ъгъл с две копия в ръка, беше задрямал от умора.

Пълната луна тъкмо се бе появила иззад подвижните пясъчни дюни и озаряваше бивака с ярката си южна светлина, при която блясъкът на звездите се губеше. Последни щеше да освети двамата търговци.

Членовете на разбойническия керван се притискаха към земята, от която не можеха да се различат техните полуголи тъмни тела, и нечуто се промъкваха все по-близо. Достигнаха оградащия вал. Предводителят си избра мястото, където почиваха двамата търговци. Единият лежеше, хъркайки, по гръб, увит в хаика си, другият — на лявата си страна и дори в съня си стискаше здраво пушката. Предводителят се наведе през вала и вдигна оръжието за смъртоносен удар. Този удар очакваха наоколо неговите другари, за да извършат после под ужасяващ вой останалото.

Но какво беше това? Тедету държеше ръката си неподвижно издигната, но не намушкваше. Погледът му бе отправен върху някакъв пакет от багажа, лежащ до главата на търговеца. Беше добре овързан и върху него се намираха двата хамаила, които спящият бе свалил от врата си, за да може по-удобно да почива. Те лежаха един до друг, като този отдясно беше снабден откъм страната на отварянето със стабилна

метална закопчалка, чиято своеобразна изработка можеше ясно да се различи на ярката лунна светлина.

— Есувал'ан ехш? (Ама какво има?) — попита единият от двамата клекнали над колебаещия се предводител мъже. — Ръгай!

— Аллах акбар! (Аллах е велик!) — отговори той и отпусна ръка. — Това е хамайлът на моя баща. Аллах е искал да предварди да убия спасителя на баща си.

— Вай! Искаш да оставиш голямата плячка да си замине? Дали наистина той е спасителят?

— Веднага ще науча. Ако е той, горко на онзи от вас, който побутне макар и един косъм само от тези хора или ограби и една прашинка от тяхното имущество!

После извика високо:

— Хаджи Омар бен Куввад ибн Хансари!

— Кой ме вика?

Спящият скочи в миг.

— Ти ли си този, когото назовах?

Едва сега търговецът видя, че бивакът му е обкръжен от непознати фигури. Бързо вдигна пушката, но отговори:

— Аз съм този, а вие кои сте?

— Този хамаил подарък ли си го получил?

— Да, от един шейх на тиббу на име Арун ес Салета.

— Това беше моят баща. Ангелът на смъртта беше вече прострял ръка към теб и тогава...

— Аллах керим! (Аллах е милостив!) — извика търговецът изплашен.

— Да. Аллах е милостив. Той те спаси. Ние сме гум, а ти се намираш при Кладенеца на смъртта. Ножът ми вече бе надвиснал над теб, когато съгледах хамаила. Сега ти си толкова сигурен при нас, както сред шатрите на блажените, ти, твоите придружници и имуществото ти. И ние ще ви съпроводим през планините и отвъдната Хаммада. Кажи само думата, която трябва да изречеш!

Нападателяте стояха извън ограждението и гледаха мрачно изплашените членове на търговския керван. Търговецът съзнаваше опасността, от която можеше да го спаси само тази дума.

— Дакилах на шейх! — каза той.

— Дакилах на шейх! — извикаха също всичките му спътници.

— Да, вие сте закриляни! — заяви вождът на гума. — Вие сте наши братя. Хамаилът ви спаси от смърт и сега ние ви изказваме поздрава: Аллах ва сахла ва мархаба! (Вие сте добре дошли при нас!)

[0] Хамаил — Коран, който се купува в Мека и се носи видимо на врата като знак, че човекът е хаджия — б.а. ↑

[1] Тиббу — множествено число от тедету — б.а. ↑

[2] Дарб — следа — б.а. ↑

[3] Хававихи — животни. — б.а. ↑

[4] Бир ел Амват — Кладенец на мъртвите — б.а. ↑

[5] Туггар — търговци — б.а. ↑

[6] Тарабулос ел Гхарб — Триполи — б.а. ↑

[7] Дуар — село от шатри — б.нем.изд. ↑

[8] Бир Фетна — Кладенец на акациите — б.а. ↑

[9] Ихрам — дреха на поклонник до Мека; употребява се също и в преносен смисъл. — б.а. ↑

Издание:

Band 48. Das Zauberwasser. Karl May Verlag, Bamberg

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.